

Skimmia japonica 'Rubella'

Als totaalbeeld is *Skimmia japonica* 'Rubella' de benchmark!

De afgelopen decennia zijn er talloze *Skimmia*-cultivars geïntroduceerd, maar één blijft onverminderd de populairste: 'Rubella'. En dat is niet voor niets: deze oude cultivar is nog steeds onovertroffen in teelt, plantvorm, blad en bloei. Antoon Rijnbeek Handelskwekerij BV stelt deze topper voor.

Auteur: Ronald Houtman

Totaalplaatje

Om maar met de deur in huis te vallen: er zijn natuurlijk *Skimmia*-cultivars die op afzonderlijke punten mooier of beter zijn dan 'Rubella', maar als geheel is 'Rubella' simpelweg één van de allerbeste cultivars in het sortiment. De plant is – voor een *Skimmia* – goed te vermeerderen. Van nature groeit 'Rubella' regelmatig, waardoor boomkwekers steeds een uniform product kunnen afleveren, dat voldoet aan de wensen van de gebruikers. De bladeren van 'Rubella' zijn glanzend donkergroen. Qua formaat zijn ze precies goed. Als de bladeren te groot zijn in verhouding tot de plant, krijgt deze een te grove uitstraling. En als de bladeren te klein zijn, toont de plant te iel. Dit is onder andere het geval bij 'Rubinetta'. Op zich ook een prima *Skimmia*, zeker als tuinplant, maar doordat de bladeren iets kleiner zijner, kijk je als het ware door de plant heen. 'Rubella' is dus iets voller. Hetzelfde geldt voor de bloei. De belangrijkste sierwaarde van *Skimmia* is overigens niet de bloei, maar wordt gevormd door de bloemknoppen. Bij 'Rubella' beginnen de bloemknoppen omstreeks begin oktober van groen naar diep bronskleurig bruinrood te kleuren. Deze kleur behouden de knoppen totdat de witte bloemen openen. En wederom: er zijn cultivars

waarbij de bloemknoppen eerder in het seizoen op kleur zijn en er zijn ook cultivars waarvan de bloemknoppen roder of dieper van kleur zijn. En er zijn cultivars met grotere bloempluimen. Bij 'Rubella' zijn de pluimen maximaal 10-15 cm lang en keurig in verhouding met de bladgrootte en plantvorm. De warme kleur van de bloemknoppen toont prima tegen de achtergrond van het groene blad. Kortom: als totaalbeeld is 'Rubella' de benchmark!

Sinaasappels

Skimmia behoort tot de *Rutaceae*, de ruitfamilie. Hoewel *Skimmia* voor de sierteelt de belangrijkste vertegenwoordiger is van deze familie, zijn de familieleden in de fruitteelt van veel groter belang. Alle citrusvruchten zijn namelijk familie van *Skimmia*. Binnen de sierteelt zijn dat geslachten als *Choisya*.

De Fuji-kers, *Prunus incisa*, is dus geen grote boom, maar een struik, die na vele jaren tot een kleine boom kan uitgroeien. Oude exemplaren kunnen 6-8 m hoog worden, maar gewoonlijk groeit *P. incisa* niet veel hoger dan een meter of vier. Van nature komt *P. incisa* voor in het zuidwesten van Japan.

3 min. leestijd

Het is in de meeste gevallen dus een dichtvertakte struik, met een onregelmatige kroonvorm. De vorm is min of meer waaivormig tot rond. De twijgen zijn dun, wat de fijne structuur van de Fuji-kers versterkt. De donkergroene bladeren hebben een dubbelgezaagde bladrand. De bladeren verschijnen tegelijkertijd met het uitbloeien van de bloemen. Hierdoor is de bloei steeds goed zichtbaar. De kleine, iets klokvormige bloemen zijn enkelvoudig en hangen iets naar beneden. Ze zijn wit tot lichtroze. In de herfst kleurt het blad geel tot dieporanje voordat het afvalt. Er is een aantal prachtige

cultivars, waarvan de bekendste zijn: 'February Pink', 'Midori-zakura', 'Oshidori' en 'Yamadei'. 'February Pink' bloeit zeer vroeg (februari-maart) met zeer lichtroze, enkelvoudige bloemen. Hij groeit iets regelmatig en krijgt een breed piramidale kroon. 'Midori-zakura' is een brede struik met witte bloemen en groene kelkjes, waardoor deze cultivar een frisse, lichte uitstraling heeft. 'Oshidori' is een beetje een uitzondering. Hij vormt een kleine boom met een vaasvormige groeiwijze en bloeit met gevulde, lichtroze bloemen, die iets donkerder worden bij uitbloeien. 'Yamadei', ten slotte, wordt soms

SORTIMENT

gezien als een natuurlijke vorm met witte bloemen en groene kelkjes. En dan is er natuurlijk de topper 'Kojou-no-mai'.

'Kojou-no-mai'

Dit is een relatief langzaam groeiende middelgrote tot grote struik, die uiteindelijk, na circa vijftien jaar, zo'n 2,5 m hoog en breed wordt. De twijgen hebben een duidelijke zigzagstructuur. De bladeren zijn als die van de soort en lopen eveneens uit als de bloei vrijwel voorbij is. In de herfst kleuren de bladeren prachtig oranje tot rood voordat ze afvallen. De bloemen openen vanaf begin maart tot begin april, afhankelijk van de temperatuur. De bloemknoppen zijn lichtrood. De bloemen zijn enkelvoudig en lichtroze met een donkerder hart, dat donkerder wordt naarmate de bloem ouder wordt. De fijne plantstructuur wordt versterkt door de delicate bloesem van 'Kojou-no-mai'. Hij werd vóór 1985 in het wild gevonden door de Japanner Shizuo Akaie op de flanken van Mount Fuji.

Toepassing

'Kojou-no-mai' groeit het best op vruchtbare, vochthoudende grond. Wel moet de bodem goed doorlatend zijn, want de plant kan slecht tegen stilstaand water rond de wortels. Vooral 's winters kan dit problematisch zijn. Als in het voorjaar twijgen dood blijken te zijn, is dat vaak een teken dat de plant 's winters te nat heeft gestaan. Vanwege het gedrongen formaat is de plant breed toepasbaar. Antoon Rijnbeek Handelskwekerij BV uit Boskoop beveelt 'Kojou-no-mai' aan voor toepassing in kleinere tuinen, parken, op begraafplaatsen etc. 's Zomers is het een onopvallende heester, maar tijdens de bloei en ook als het blad in herfstkleur staat, is het een ware blikvanger. Tegen een donkere achtergrond komen de kleuren prima tot hun recht. Maar ook in borders met bollen (bijvoorbeeld gele, witte, roze of paarse tulpen) en vaste planten als onderbegroeiing zijn prachtige combinaties te maken. De fijne structuur past ook goed in meer verfijnde ontwerpen waarin met (blad)structuren wordt gespeeld. Een plek in de volle zon of halfschaduw is aan te bevelen. 'Kojou-no-mai' is prima winterhard.

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!